

Slovo k povzbuzení na čtvrtek 22. dubna 2021, na čtvrtek po 3. neděli velikonoční
Biblická čtení: Sk 8,26-40; Ž 66; Jan 6,44-51

Milé sestry, milí bratři,

po včerejší památce svatého Anselma a před zítřejším svátkem svatého Vojtěcha zaměříme dnes svou pozornost opět na biblická čtení na pokračování.

V prvním z nich ze Skutků apoštolů máme před sebou vlastně poslední událost před Šavlovým obrácením: křest komořího etiopské královny jáhnem Filipem. Krom toho, že úryvek je svědectvím o skutečné události, plastickým svědectvím o pastoračním a svátostném působení jednoho z prvních sedmi jáhnů, je i jedním z nejvýraznějších biblických obrazů – přímo jedním z nejvýraznějších biblických prototypů – cesty člověka ke křtu, přípravy na něj, katechumenátu: od prvotního vzbuzení zájmu, prvního daru víry, přes první ještě samostatné kroky (pout' do Jeruzaléma a četba Písma), přes následnou katechezi vedenou Božím služebníkem (jáhnem Filipem) až po vlastní křest vodou (ale ještě nespojený s vkládáním rukou a dáním Ducha svatého, to vždy museli učinit až apoštolové).

Krásným momentem celé situace je, že to byli «anděl Páně» a «Duch», kteří Filipovi vnukávali, kam má jít a co a dělat, tedy sám Hospodin pomocí svých (Božích) prostředníků. Protože Filip tento hlas rozeznal jako vnuknutí Boží, mohl patřičným způsobem jednat; jít na cestu z Jeruzaléma do Gazy a připojit se k vozu etiopského komořího, přímo k němu přiběhnout.

A právě tímto momentem, bez kterého by možná ke křtu komořího ani nedošlo, se nechme oslovit. I nám Bůh totiž touží vnukávat, co máme a co nemáme dělat, chce nás upozornit na tu či onu potřebu někoho z našich bratří a sester, u nichž se můžeme a máme i my stát nějakými prostředníky Boží milosti a dobroty, zvěstovateli evangelia. Nemusí však jít vždy jen o nějaké jeho přímé zvěstování, může jít i o jeho skrytější formy, o (zdánlivě) mnohem obvyklejší věci, skrze které také chce lidi navštívit Bůh; může jít a nejčastěji asi také jde o vnuknutí vykonat to či ono konkrétní dobro v prospěch lidí okolo nás. Jen je třeba podobným vnuknutím naslouchat, v modlitbě, zvláště každého rána, než se vydáme do světa, ke svým bratrům a sestrám...

V evangeliu stále čteme Ježíšovu řeč o chlebě života podle Janova sepsání. V posledním verši dnešního úryvku («Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo obětované za život světa») se dostáváme k předělu celé řeči; končí její první část zdůrazňující především víru jako syčení se pravým chlebem a začíná druhá, vysloveně již eucharistická. I vzhledem k tomu, že zítra máme svátek svatého Vojtěcha s jeho vlastními biblickými čteními, a tudíž neuslyšíme vlastní eucharistickou část (můžeme si ji ale ve verších 52 až 59 šesté kapitoly přečíst a porozjímat o ní doma sami), zastavme se na chvíli právě nad posledním (již k eucharistii směřujícím) veršem, i nad jeho předělovým charakterem.

Víme a bylo již to také v posledních týdnech vícekrát řečeno, že i struktura evangelia a jednotlivých jeho částí je zejména v Janově sepsání důležitá, je součástí Božího zjevení, i ona je nějak Bohem vdechnutá (inspirovaná). O to víc pokud tato struktura vychází přímo z Kristových úst. Proto i gradace, co to znamená jíst chléb života (a pít jeho krev), od syčení se vírou až po přijímání eucharistie, skutečné jezení a pití těla a krve Páně, je důležitá a výmluvná. Připomíná nám, že víra je předpokladem možnosti a hlavně účinnosti přijímání eucharistie.

Jednak jde samozřejmě o samotnou křesťanskou víru; o víru, že Kristus je vpravdě Božím Synem, který se stal člověkem a zvláště v eucharistii s námi zůstal přítomen. Ale jde i o víru, že právě eucharistie je pravý (nejpravější) pokrm a pravý nápoj vedoucí k životu věčnému, že nám může dát duchovní energii (sílu k víře, naději a lásce) a duchovní chuť (vnitřní radost). Je to víra, která otevírá naši duši jejím účinkům.

Pán Ježíš je v eucharistii samozřejmě přítomen i bez (této) naší víry. Dokonce – na základě důležité katolické nauky *ex opere operato* („z díla učiněného“) – je v ní přítomen i bez ohledu na nějaké osobní kvality či (především) nekvality celebrujícího kněze (k platnosti vysluhování svátostí stačí, že je kněz, že zachová svátostnou látku a formu a má úmysl vysluhovat svátost; právě to je obsahem onoho *ex opere operato*). Je to ale právě vzbuzení víry v Kristovu eucharistickou přítomnost a Boží sílu a chuť eucharistie ze strany přijímajících, které otevírá naši duši k (plnějšímu) přijetí této Boží síly a chuti; k tomu; abychom opravdu pocítili, jak moc je eucharistie pravým chlebem a nápojem vedoucím k životu věčnému, jak je nám v ní blízko sám Pán Ježíš, jak moc ho opravdu jíme a pijeme...

A tak možné dvě docela praktické inspirace nám mohou plynout z dnešních biblických čtení: Snažit se být pozorní na Boží vnuknutí ohledně potřeb našich bratří a sester, na situace, v nichž zrovna my se můžeme a i máme stát prostředníky Boží dobroty (na to můžeme myslet zvlášť při každé ranní modlitbě). A snažit se před každým přijetím eucharistie aktivně vzbudit víru v eucharistickou přítomnost Pána Ježíše, prosit o ni (například když stojíme ve frontě na svaté přijímání).